

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

IV. ÚS 215/2023-14

Ústavný súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu Miroslava Duriša a zo sudcov Ladislava Duditša (sudca spravodajca) a Libora Duľu v konaní podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti sťažovateľa [REDACTED]

[REDACTED],
zastúpeného advokátom JUDr. Namirom Alyasrym, PhD., Štúrova 43, Nitra, proti uzneseniu Krajského súdu v Nitre č. k. 2 Tos 7/2023 z 18. januára 2023 takto

r o z h o d o l :

Ústavnú sťažnosť **o d m i e t a .**

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavná sťažnosť sťažovateľa a skutkový stav veci

1. Ústavnému súdu bola 10. februára 2023 doručená ústavná sťažnosť sťažovateľa vo veci namietaného porušenia základných práv podľa čl. 17 ods. 2 a 5 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práv podľa čl. 5 ods. 1 písm. c) a ods. 4 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) uznesením Krajského súdu v Nitre (ďalej len „krajský súd“) č. k. 2 Tos 7/2023 z 18. januára 2023 (ďalej len „napadnuté uznesenie krajského súdu“). Sťažovateľ navrhuje napadnuté uznesenie krajského súdu zrušiť, pričom krajskému súdu navrhuje prikázať, aby ho bezodkladne prepustil z väzby na slobodu. Ústavná sťažnosť sťažovateľa bola doplnená podaním doručeným ústavnému súdu 16. februára 2023. Z ústavnej sťažnosti, jej príloh a jej doplnenia vyplýva nasledujúci skutkový stav veci:

2. Uznesením vyšetrovateľa Krajského riaditeľstva Policajného zboru v Nitre, odboru kriminálnej polície bolo v rámci trestného konania vedeného pod ČVS: KRP-163/1-VYS-NR-2020 podľa § 199 ods. 1 a 2 zákona č. 301/2005 Z. z. Trestný poriadok v znení neskorších predpisov (ďalej len „Trestný poriadok“) začaté trestné stíhanie a zároveň podľa § 206 ods. 1 Trestného poriadku vznesené obvinenie sťažovateľovi, a to pre obzvlášť závažný zločin nedovolenej výroby omamných a psychotropných látok, jedov alebo prekurzorov, ich držania a obchodovania s nimi podľa § 172

ods. 1 písm. c), d), ods. 2 písm. c) s poukazom na § 138 písm. b) zákona č. 300/2005 Z. z. Trestný zákon v znení neskorších predpisov.

3. Z obsahu ústavnej sťažnosti ďalej vyplýva, že sťažovateľ je od 25. marca 2021 (deň jeho zadržania) väzobne trestne stíhaný z dôvodu podľa § 71 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku.

4. Prokurátor Okresnej prokuratúry Nitra podal na sťažovateľa 17. septembra 2021 obžalobu, o ktorej v súčasnej dobe rozhoduje Okresný súd Nitra (ďalej len „okresný súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 21 T 82/2021. V priebehu konania bola trestná vec pôvodne spoluobžalovaného [REDACTED] rok po podaní obžaloby vylúčená na samostatné konanie.

5. Na základe sťažovateľom vznesenej námietky zaujatosti bol uznesením krajského súdu č. k. 2 Tos 90/2022 z 25. októbra 2022 z konania vylúčený zákonný sudca JUDr. Vladimír Sopúch. Po pridelení veci novému zákonnému sudcovi JUDr. Dušanovi Špirekovi sa hlavné pojednávanie vo veci sťažovateľa z dôvodov uvedených v § 277a ods. 1 Trestného poriadku (sťažovateľ nesúhlasil so zmenou v osobe samosudcu) od 7. decembra 2022 vykonáva znova.

6. Osobným podaním doručeným okresnému súdu 3. januára 2023 žiadal sťažovateľ o prepustenie z väzby na slobodu, žiadosť bola uznesením vydaným pod č. k. 21 T 82/2021 z 5. januára 2023 (ďalej len „uznesenie okresného súdu“) zamietnutá. Proti uzneseniu okresného súdu bola zo strany sťažovateľa podaná sťažnosť, o ktorej rozhodol krajský súd napadnutým uznesením tak, že ju podľa § 193 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku ako nedôvodnú zamietol.

II.

Argumentácia sťažovateľa

7. Proti napadnutému uzneseniu krajského súdu podal sťažovateľ túto ústavnú sťažnosť, v ktorej argumentuje takto:

a) Napadnuté uznesenie je arbitrárne, keďže proti uzneseniu okresného súdu (popri svojich dvoch zvolených obhajcoch) podal a zároveň odôvodnil sťažnosť aj samotný sťažovateľ. Krajský súd sa však pred vydaním napadnutého uznesenia týmto podaním nezaoberal, ignoroval ho, pričom podľa názoru sťažovateľa ho v spise ani len nepostrehol.

b) Sám sťažovateľ sťažnosť odôvodňoval a argumentoval proti väzbe v niekoľkých skutkových a právnych rovinách. Jeho podanie bolo (po jeho prepísaní na počítači a vlastnoručnom podpise sťažovateľa) doručené osobne do podateľne okresného súdu prostredníctvom jeho obhajcu.

c) Krajský súd v odôvodnení napadnutého uznesenia vôbec neuvádza, že sťažnosť odôvodňoval aj samotný sťažovateľ a ako osoby, ktoré sťažnosť v mene sťažovateľa odôvodňovali, uviedol výlučne jeho obhajcov. Krajský súd do odôvodnenia napadnutého uznesenia neuviedol ani jeden argument, ktorý uvádzal vo svojom podaní sťažovateľ. Argumenty sťažovateľa teda neboli vypočítané a napadnuté uznesenie je potrebné ako arbitrárne zrušiť už len z tohto dôvodu.

d) Podľa názoru sťažovateľa došlo tiež k oslabeniu materiálnych podmienok jeho väzby, ktoré sú determinované celkovým oslabením dôkaznej situácie proti jeho osobe v súdnej časti trestného konania, a teda oslabením dôvodnosti trestného stíhania ako prvej materiálnej podmienky väzby.

e) V intenciách uvedeného sťažovateľ primárne poukazuje na skutočnosť, že pôvodne spoluobžalovaný [REDACTED] po vylúčení jeho trestnej veci na samostatné konanie ako svedok využil svoje právo a podľa § 130 ods. 2 Trestného poriadku odoprel vypovedať.

f) Za súčasnej dôkaznej situácie je tak jediným usvedčujúcim dôkazom proti sťažovateľovi výpoveď svedka [REDACTED]. Ak krajský súd v odôvodnení napadnutého uznesenia uviedol, že dôvodnosť trestného stíhania proti sťažovateľovi pramení okrem výpovede svedka [REDACTED] aj z ďalších dôkazov, toto jeho tvrdenie je arbitrárne, keďže zaistenie 116 mg kokaínu u sťažovateľa, stopy kokaínu na rýchlostnej páke v motorovom vozidle sťažovateľa, ako aj prítomnosť drog na rukách sťažovateľa môžu svedčiť iba o užívaní omamných a psychotropných látok zo strany sťažovateľa, nie však o ich distribúcii.

g) Na záver ústavnej sťažnosti sťažovateľ uvádza, že je vo väzbe už dva roky, a to za situácie, keď je usvedčovaný jediným priamym dôkazom – výpoveďou svedka [REDACTED], pričom tento dôkaz bol popretý a vyvrátený výpoveďou sťažovateľa a ďalšími argumentmi či dôkazmi a dôkazná situácia sa dokonca v porovnaní s prípravným konaním odpadnutím výpovede [REDACTED] oslabila. Konanie pred súdom pritom muselo byť z dôvodu zmeny zákonného sudcu vykonané znova. Porušovateľ napriek týmto skutočnostiam sťažovateľa z väzby neprepustil, a to ani za nahradenia jeho väzby. Väzba sťažovateľa je už ďalej ústavne neudržateľná.

h) V doplnení ústavnej sťažnosti sťažovateľ namieta tiež splnenie druhej materiálnej podmienky väzby, a teda dôvodnej obavy z naplnenia deklarovaneho väzobného dôvodu. Sťažovateľ s poukazom na odôvodnenie nálezu ústavného súdu sp. zn. III. ÚS 33/2021 zdôrazňuje, že druh, charakter, rozsah či závažnosť trestnej činnosti nemôžu byť dôvodom preventívnej väzby v zmysle § 71 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku, pokiaľ nie je naplnená dispozícia tejto právnej normy. Dispozícia právnej normy musí byť navyše vykladaná doslovne alebo zužujúco, pretože v trestnom práve nie je možné právne normy vykladať extenzívne a už vôbec nie v neprospech obvineného. Ak preto neexistujú konkrétne skutočnosti, ktoré odôvodňujú dôvodnú obavu, že sťažovateľ bude pokračovať v trestnej činnosti, potom dôvod preventívnej väzby nie je daný.

i) V doplnení ústavnej sťažnosti sťažovateľ namieta prípustnosť usvedčujúcej výpovede svedka [REDACTED] (z príloh k ústavnej sťažnosti vyplýva, že výpoveď svedka [REDACTED] z prípravného konania bola prečítaná na hlavnom pojednávaní 3. januára 2023, pozn.). Sťažovateľ už v konaní o väzbe pred všeobecnými súdmi namieta, že prečítaná výpoveď svedka [REDACTED] z prípravného konania nie je procesne prípustná z dôvodu, že svedkovi [REDACTED] nebolo pred jeho výsluchom v rámci prípravného konania podľa § 205 ods. 1 Trestného poriadku dočasne odložené vznesenie obvinenia. Z vykonaného dokazovania však vyplýva, že u svedka [REDACTED] boli v predmetnej trestnej veci zaistené omamné a psychotropné látky, podľa sťažovateľa tak bol [REDACTED] od samého počiatku trestného konania podozrivý z páchania drogovej trestnej činnosti, a preto nemohol byť svedkom svojej vlastnej trestnej veci, keďže osoba svedka musí byť v konkrétnom prípade osoba odlišná od páchatel'a trestnej činnosti. V úplnom závere sťažovateľ namieta tiež hodnovernosť výpovede svedka [REDACTED] ako tzv. kajúcnika, pričom v uvedených súvislostiach poukazuje na rozhodovaciu prax Európskeho súdu pre ľudské práva (Labita proti Taliansku, sťažnosť č. 26772/95).

III.

Predbežné prerokovanie ústavnej sťažnosti

8. Podstatou ústavnej sťažnosti je porušenie základného práva sťažovateľa na osobnú slobodu a taktiež práva na slobodu a bezpečnosť, a to napadnutým uznesením krajského súdu. Právo na osobnú slobodu je okrem čl. 17 ods. 1, 2 a 5 ústavy garantované taktiež prostredníctvom súbežne označeného práva na slobodu a bezpečnosť vyplývajúceho z čl. 5 dohovoru.

9. Ústavná ochrana základných práv a slobôd, ako aj ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z príslušnej medzinárodnej zmluvy je rozdelená medzi všeobecné súdy a ústavný súd v súlade s princípom subsidiarity vyplývajúcim z čl. 127 ods. 1 ústavy, podľa ktorého sú všeobecné súdy primárne zodpovedné za výklad a aplikáciu zákonov, ako aj za dodržiavanie základných práv a slobôd (čl. 144 ods. 1 a čl. 152 ods. 4 ústavy). Ústavný súd preto nie je zásadne oprávnený preskúmať a posudzovať právne názory všeobecného súdu, ktoré ho pri výklade a uplatňovaní zákonov viedli k rozhodnutiu vo veci samej, ani preskúmať, či v konaní pred všeobecnými súdmi bol alebo nebol náležite zistený skutkový stav a aké skutkové a právne závery zo skutkového stavu všeobecný súd vyvodil. Úloha ústavného súdu sa obmedzuje na kontrolu zlučiteľnosti účinkov takejto interpretácie a aplikácie s ústavou, prípadne medzinárodnými zmluvami o ľudských právach a základných slobodách. Skutkové a právne závery všeobecného súdu, ako aj akékoľvek jeho procesné pochybenia môžu byť predmetom kontroly zo strany ústavného súdu výlučne vtedy, ak by vyведенé závery boli zjavne neodôvodnené alebo arbitrárne, a tak z ústavného hľadiska neospravedliteľné a neudržateľné, a zároveň by mali za následok porušenie konkrétneho základného práva alebo slobody vyplývajúceho z ústavy, resp. práva garantovaného prostredníctvom medzinárodnej zmluvy o ľudských právach, ktorou je Slovenská republika viazaná (I. ÚS 13/00, mutatis mutandis I. ÚS 4/00, I. ÚS 17/01, II. ÚS 67/04, III. ÚS 581/2015).

10. Z obsahu ústavnej sťažnosti vyplýva, že sťažovateľ v nej primárne namieta nesprávny procesný postup všeobecného súdu rozhodujúceho o jeho väzbe spočívajúci v tom, že krajský súd sa v odôvodnení napadnutého uznesenia vôbec nezaoberal odôvodnením sťažovateľom osobne podanej sťažnosti proti uzneseniu okresného súdu. Následne namieta aj skutkové a právne závery krajského súdu odôvodňujúce splnenie tzv. materiálnych podmienok väzby spočívajúcich v dôvodnosti vedeného trestného stíhania a existencii deklarovaneho väzobného dôvodu.

11. Z čl. 17 ods. 2 ústavy vyplýva neodmysliteľná súvislosť medzi väzobným dôvodom uvedeným v zákone a rozhodnutím sudcu alebo súdu, a to nielen pri rozhodnutiach o vzatí do väzby, ale aj počas ďalšieho trvania väzby. Ústavne konformné uplatnenie zabezpečovacieho (nie sankčného) inštitútu väzby je zároveň determinované aj existenciou konkrétnych skutočností, ktoré svojou podstatou musia dať *ratio decidendi* (nosné dôvody) na uplatnenie tohto zabezpečovacieho inštitútu. S touto konštatáciou úzko súvisí aj obsah základného práva zaručeného v čl. 17 ods. 5 ústavy, z ktorého vyplýva oprávnenie konkrétnej osoby na preskúmanie okolností svedčiacich za väzbu a proti nej, ale zároveň aj povinnosť súdu rozhodnúť na základe konkrétnych skutočností, a nie na základe abstraktnej úvahy (napr. I. ÚS 31/2010, II. ÚS 349/2013, III. ÚS 271/07, IV. ÚS 361/09).

12. V neposlednom rade z judikatúry ústavného súdu tiež vyplýva, že všeobecný súd rozhodujúci o sťažnosti proti rozhodnutiu o väzbe sa musí adekvátne a preskúmateľne vyrovnat' s právne

relevantnou argumentáciou sťažovateľa (porovnaj III. ÚS 135/04, III. ÚS 466/2010) a taktiež z odôvodnenia rozhodnutia o zamietnutí sťažnosti obvineného proti prvostupňovému súdnemu rozhodnutiu, ktorým bolo rozhodované o väzbe, musí byť zrejmé, že sa súd náležite zaoberal všetkými podstatnými argumentmi a námietkami, ktoré obvinený vo svojej sťažnosti pred všeobecným súdom uviedol (porovnaj III. ÚS 34/07, IV. ÚS 230/2011). Ústavný súd teda opätovne zdôrazňuje, že pri posúdení napadnutého uznesenia krajského súdu jeho úlohou nebolo preskúmať správnosť skutkových a právnych záverov, o ktoré krajský súd oprel svoje rozhodnutie. Úloha ústavného súdu sa v danom prípade obmedzila na posúdenie otázky, či sa krajský súd s právne relevantnou argumentáciou sťažovateľa vysporiadal adekvátne a preskúmateľne, a taktiež, či je odôvodnenie jeho rozhodnutia ústavnoprávne akceptovateľné.

13. V kontexte parciálnej časti sťažnostných námietok, ktoré je možné zovšeobecniť tak, že krajský súd nereflektoval na sťažovateľove námietky formulované v ním odôvodnenej sťažnosti proti uzneseniu okresného súdu, sa ústavný súd oboznámil s prílohami k ústavnej sťažnosti, pričom zistil toto: Sťažnosť proti uzneseniu okresného súdu odôvodnili obhajcovia sťažovateľa (JUDr. Alyasry a JUDr. Ganczner), ako aj samotný sťažovateľ v rámci výkonu tzv. osobnej obhajoby. Tá predstavuje jeden z materiálnych aspektov zásady zabezpečenia práva na obhajobu formulovanej v § 2 ods. 9 Trestného poriadku aj v prípade, ak obvinený je v rámci trestného konania zastúpený jedným alebo viacerými obhajcami (formálny výkon obhajoby obvineného v trestnom konaní). Odôvodnenie osobnej sťažnosti sťažovateľa bolo do podateľne okresného súdu doručené 10. januára 2023 o 14.40 h, a to súčasne so sťažnosťou odôvodnenou obhajcom JUDr. Alyasrym. Z príloh k ústavnej sťažnosti nevyplýva, kedy bolo do podateľne okresného súdu doručené odôvodnenie sťažnosti obhajcu JUDr. Gancznera, čo však v konkrétnom prípade nie je relevantné, keďže aj jeho sťažnosť bola posúdená ako podaná včas, pričom z odôvodnenia napadnutého uznesenia krajského súdu vyplýva, že tento sa pred jeho vydaním s odôvodneniami sťažnosti uvedenými v podaniach JUDr. Alyasryho a JUDr. Gancznera nielenže oboznámil, ale sa s nimi aj náležitým spôsobom, a teda dostatočne preskúmateľne vysporiadal.

14. Pri predbežnom prejednaní ústavnej sťažnosti sa preto ústavný súd zameril na možnú identifikáciu takých argumentov, ktoré by vyplývali z osobného podania sťažovateľa a ktoré zároveň neboli obsiahnuté v podaniach jeho obhajcov, pričom by zároveň jednotlivo, resp. vo vzájomných súvislostiach s inými námietkami smerujúcimi proti rozhodnutiu o zamietnutí žiadosti o prepustenie sťažovateľa z väzby na slobodu boli objektívne spôsobilé odôvodniť iný výrok rozhodnutia o väzbe než ten, ku ktorému krajský súd v napadnutom uznesení dospel. Ústavný súd pritom zistil, že najmä vo vzťahu k prvej materiálnej podmienke väzby, a teda dôvodnosti vedeného trestného stíhania, obsahuje osobné podanie sťažovateľa niektoré argumenty aj nad rámec argumentov formulovaných prostredníctvom jeho obhajcov, a to napr. argument spočívajúci v polemike sťažovateľa vo vzťahu ku komparácii koncentrácie omamných a psychotropných látok zaistených u neho s tými, ktoré boli zaistené u svedka ██████████, a to vrátane z toho plynúcich úvah a záverov sťažovateľa. Zvyšné argumenty obsiahnuté v osobnom podaní sťažovateľa sa z materiálneho pohľadu takmer úplne prekrývajú s námietkami formulovanými v podaniach jeho obhajcov, len s odlišným slovným vyjadrením.

15. Zhrňujúc uvedené, ústavný súd uzatvára, že napriek absencii explicitnej reakcie na všetky námietky obsiahnuté v osobnom podaní sťažovateľa nemožno odôvodnenie napadnutého uznesenia krajského súdu označiť za arbitrárne či nepreskúmateľné. Právne závery odôvodnenia napadnutého

uznesenia podľa názoru ústavného súdu v celom rozsahu korešpondujú so skutkovými zisteniami, pričom ustálený skutkový stav nie je výsledkom svojvôle všeobecného súdu. Krajský súd príslušné ustanovenia Trestného poriadku podstatné pre posúdenie ďalšieho trvania väzby sťažovateľa interpretoval a aplikoval ústavne konformným spôsobom, jeho úvahy vychádzajú z vykonaným dokazovaním objektivizovaných skutočností, sú logické, a preto aj celkom legitímne a právne akceptovateľné. Krajský súd sa v odôvodnení napadnutého uznesenia posúdením väzobnej veci sťažovateľa zaoberal dostatočne a primerane, pričom poskytol náležitú odpoveď na všetky kľúčové námietky sťažovateľa vo veci inštančného rozhodovania o jeho väzbe. Autonómny argument sťažovateľa spočívajúci v jeho polemike s koncentráciou omamných a psychotropných látok zaistených u neho v porovnaní s tými, ktoré boli zaistené u svedka ██████, nemá ani potenciálne bezprostredný vplyv na zákonnosť posúdenia splnenia materiálnych podmienok väzby. Inak povedané, tento argument sťažovateľa bol v kontexte prejednávanej veci natoľko marginálny, že ani objektívne nebol spôsobilý privodiť iné rozhodnutie krajského súdu o jeho väzbe v prípade, ak by sa ním aj krajský súd v odôvodnení napadnutého uznesenia reálne zaoberal.

16. Skôr, než ústavný súd pristúpil k posúdeniu ústavnej udržateľnosti napadnutého uznesenia krajského súdu v kontexte sťažnostných námietok zhrnutých v bode 7 písm. d) až i) tohto rozhodnutia, oboznámil sa uznesením č. k. II. ÚS 491/2022 z 26. októbra 2022, ktoré sa týkalo práve prebiehajúcej väzby sťažovateľa. Týmto postupom ústavný súd nemá v úmysle evokovať statickosť posudzovania splnenia väzobných podmienok sťažovateľa v rámci totožnej väzby, práve naopak, plne si uvedomuje, že splnenie základných, ako aj kvalifikovaných väzobných podmienok sa môže v jednotlivých štádiách prebiehajúceho trestného konania meniť, pričom každá zmena v posudzovaní splnenia väzobných podmienok počas trvania konkrétnej väzby musí byť determinovaná buď zmenou materiálnej dôkaznej situácie alebo prostredníctvom iných skutočností objektívneho charakteru.

17. Vo vzťahu k existencii dôvodnosti trestného stíhania ako prvej materiálnej podmienky väzby ústavný súd v porovnaní so stavom a závermi v uznesení sp. zn. II. ÚS 491/2022 identifikoval určitú zmenu materiálnej dôkaznej situácie, ktorá bola do značnej miery ovplyvnená aj spomínanou zmenou zákonného sudcu. Aj napriek tomu, že svedok ██████ po vylúčení jeho trestnej veci na samostatné konanie využil svoje zákonné právo a podľa § 130 ods. 2 Trestného poriadku odoprel vo veci sťažovateľa ďalej vypovedať, dôvodnosť vedeného trestného stíhania je v zhode s právnym názorom krajského súdu prezentovaným v odôvodnení napadnutého uznesenia naďalej daná. To bolo možné ustáliť najmä na základe toho, že s výnimkou výpovede pôvodne spoluobžalovaného ██████ bolo vo veci vykonané aj množstvo ďalších dôkazov, na ktoré krajský súd v napadnutom uznesení poukázal a ktoré sú aj v tomto štádiu väzobného stíhania sťažovateľa spôsobilé odôvodniť ďalšie trvanie jeho väzby. Materiálna dôkazná situácia sa od času vydania uznesenia sp. zn. II. ÚS 491/2022 nezmenila do tej miery, aby krajský súd objektívne mohol konštatovať absenciu splnenia prvej materiálnej podmienky väzby sťažovateľa. Pre dôvodnosť trestného stíhania je spravidla irelevantné konštatovanie spočívajúce v parciálnom oslabení celkovej dôkaznej situácie, ak v kontexte ďalších pretrvávajúcich dôkazov nemožno vysloviť kategorický záver, podľa ktorého by trestné stíhanie ako také bolo v celom rozsahu nedôvodné.

18. Ak sťažovateľ proti uzneseniu okresného súdu namietal zákonnosť, z nej vyplývajúcu prípustnosť a hodnovernosť výpovede svedka ██████, k tomu je potrebné uviesť, že zásada voľného hodnotenia dôkazov normatívne vyjadrená v § 2 ods. 12 Trestného poriadku je všeobecnou

zásadou trestného konania, ktorú sú orgány verejnej moci povinné aplikovať nielen v prípade meritórnych, ale tiež v prípade procesných rozhodnutí (napr. rozhodovania o väzbe obvineného podľa § 72 ods. 1 Trestného poriadku). Zároveň je však potrebné dodať, že na hodnotenie dôkazov sú pred rozhodnutím o väzbe v porovnaní s hodnotením dôkazov predchádzajúcim meritórnemu rozhodnutiu súdu kladené odlišné kvalitatívne požiadavky. Uvedené do značnej miery súvisí so zásadou náležitého zistenia skutkového stavu veci bez dôvodných pochybností (§ 2 ods. 10 Trestného poriadku), pričom trestnoprávna doktrína akceptuje všeobecne pertraktovaný názor, podľa ktorého rozhodovanie o väzbe nie je meritórnym rozhodovaním o vine a treste. Prieskum ústavného súdu vo vzťahu k splneniu prvej materiálnej podmienky väzby musí uvedené doktrínálne východisko taktiež rešpektovať, a to najmä z dôvodu, aby ústavný súd svojím rozhodnutím neprimeraným spôsobom nezasahoval do výlučnej právomoci všeobecných súdov vyplývajúcej z čl. 50 ods. 1 ústavy, podľa ktorého len (všeobecný) súd rozhoduje o vine a treste za trestné činy.

19. Námietky formulované sťažovateľom vo vzťahu k prípustnosti a hodnovernosti výpovede svedka ██████, ktorá bola prečítaná na hlavnom pojednávaní 3. januára 2023, je tak z pohľadu ústavného súdu potrebné hodnotiť nanajvýš zdržanlivo, a to predovšetkým z pohľadu všeobecných východísk subsidiarity ústavnoprávneho prieskumu uvedených v bode 9 odôvodnenia tohto rozhodnutia. Z pohľadu ustálenia skutkového stavu vyplývajúceho z dôkaznej situácie je úlohou všeobecných súdov poskytnúť v meritórnom rozhodnutí odpoveď na námietky smerujúce k prípustnosti dôkazov a ich hodnovernosti. Do momentu formálneho ukončenia dokazovania na hlavnom pojednávaní objektívne nie je možné výpoveď svedka ██████ zákonne vyhodnotiť v kontexte ďalších jestvujúcich dôkazov, resp. iných objektívnych skutočností (napr. aj vrátane absencie dočasného odloženia vznesenia obvinenia jeho osobe), preto také hodnotenie ústavný súd nie je oprávnený vykonať v rámci ústavnoprávneho prieskumu rozhodnutia o väzbe sťažovateľa.

20. Na rozdiel od prvej materiálnej podmienky väzby vo vzťahu k dôvodu tzv. preventívnej väzby podľa § 71 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku ústavný súd po ústavnom prieskume napadnutého uznesenia krajského súdu konštatuje, že dispozícia predmetnej trestnoprocesnej normy je naplnená v zásade totožným spôsobom, ako to bolo v čase vydania uznesenia sp. zn. II. ÚS 491/2022, a teda ani v uvedenom smere nedošlo k takému oslabeniu dôkaznej situácie, ktoré by umožňovalo vysloviť záver, že ďalšie trvanie väzby je pre absenciu deklarovaného väzobného dôvodu ústavnoprávne neakceptovateľné.

21. V súvislosti s námietskou sťažovateľa týkajúcou sa nenahradenia jeho väzby ústavný súd konštatuje, že posúdenie tejto okolnosti uvedené v predposlednom odseku na s. 10 odôvodnenia napadnutého uznesenia spočíva v tom, že krajský súd *ex officio* (sťažovateľ o nahradenie väzby v rámci svojej žiadosti o prepustenie z väzby na slobodu ani nežiadal) neidentifikoval žiadne výnimočné okolnosti prípadu, ktoré by mu umožňovali vysloviť záver o potrebe nahradenia väzby sťažovateľa dohľadom probačného a mediačného úradníka, čo v zásade v celom rozsahu zodpovedá tomu, čo ústavný súd mohol identifikovať z obsahu ústavnej sťažnosti a jej príloh. Aj v tomto smere je tak napadnuté uznesenie krajského súdu preskúmateľné a ústavne udržateľné.

22. V konkrétnom prípade ústavný súd uzatvára, že preskúmať skutkové a právne závery, ku ktorým dospel krajský súd, nie je jeho ústavnou úlohou. V prípade väzobného, ako aj meritórneho rozhodovania všeobecných súdov ústavný súd nie je súdom tretej, resp. štvrtej inštancie. Pri predbežnom prerokovaní ústavnej sťažnosti ústavný súd dospel k záveru, že medzi

napadnutým uznesením krajského súdu a obsahom označených práv neexistuje taká príčinná súvislosť, na základe ktorej by po prípadnom prijatí ústavnej sťažnosti na ďalšie konanie mohol reálne dospieť k záveru o ich porušení. Na základe uvedeného ústavný súd ústavnú sťažnosť vo svojej celosti odmietol podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov ako zjavne neopodstatnenú.

23. Keďže ústavný súd ústavnú sťažnosť ako celok odmietol, bolo bez právneho významu zaoberať sa ďalšími návrhmi sťažovateľa uplatnenými v jeho ústavnej sťažnosti.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 12. apríla 2023

Miroslav Duriš
predseda senátu